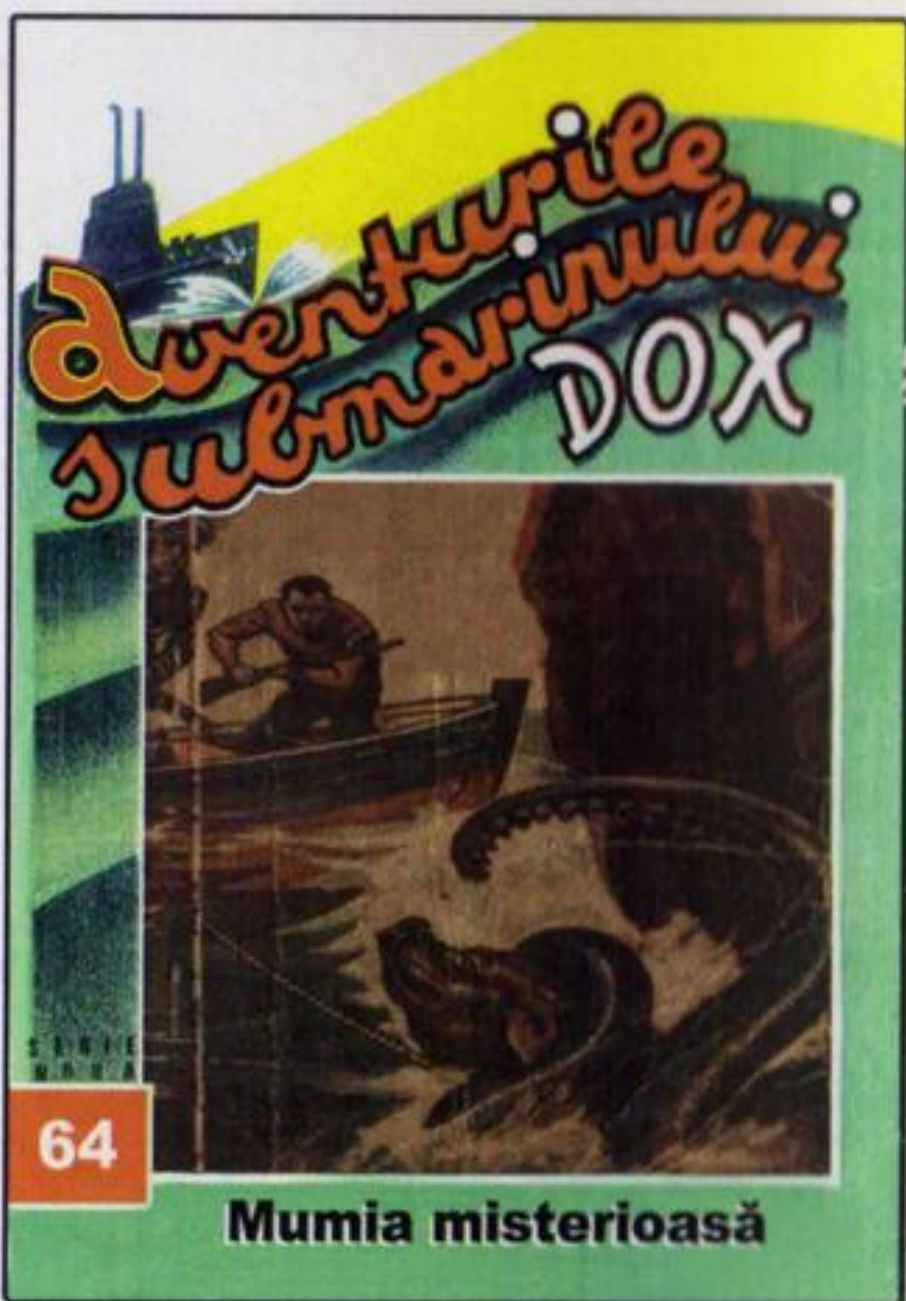

In Numărul următor:

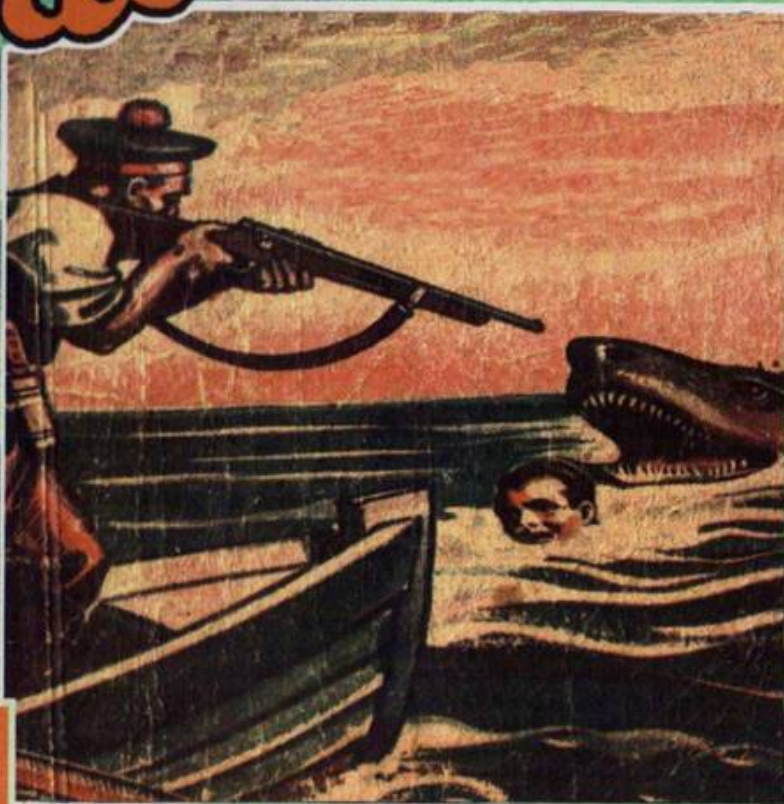

aventura continuă...

editura MARIST

Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

63

Lumi plutitoare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 63

LUMI PLUTITOARE

Traducere da LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să

descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărășia unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. O FATĂ ÎN PRIMEJDIE.

— PETRE, CE PLUTEȘTE ACOLO?

Urișul privi în direcția arătată, puse mina streășină la ochii din pricina soarelui sclipitor și răspunse:

— Pare să fie o bucată de lemn, domule George. Hm... mi se pare însă că e zugrăvita sau te pomenești că soarele o face s-arate cu pete și cercuri..

— Nu e din pricina soarelui – zise George, care dusesse la ochi oceanul său – văd lămurit niște zugrăveli barbare pe lemn.

— Atunci să știi că o furtună a năruit coliba vreunui insular și a dus dărâmăturile cu ea, fu de părere Petre.

— Las-o să plutească unde-o pofti, domnule George.

Dar tânărul nu fu de aceeași părere. Submarinul se îndreptă de-a curmezișul spre insula plutitoare de iarbă de mare și ciudata bucată de lemn apărea tot mai lămurit prin ocean.

— Petre – exclamă deodată a George și prinse brațul Urișului – nu e o zugrăveală barbara, ci e un strigăt de ajutor în limba engleză: „Oameni buni, veniți-mi în ajutor!” scrie pe ea. Petre, trebuie să pun neapărat mâna pe bucata aia de lemn.

— Hm... eu însă n-aș vrea să ne apropiem prea mult de insula plutitoare, răspunse Uriașul – mai bine să-l deșteptăm pe domnul căpitan. Desigur că nu ne va lua în nume de rău ci l-am trezit din somnul de după-amiază, când e vorba de ceva atât de însemnat.

— Ba să-l lăsăm pe tata să doamnă, Petre – zise George – el a stat aproape toată noaptea în turn ca să observe ciudata licărire de pe mare. Să tragem spre noi bucata de lemn, ca să vedem dacă strigătul de ajutor e serios. Sau numai o glumă.

— Doar nu glumește nimeni cu de alde astea, mormăi Petre. De sigur că un om la mare ananghie o fi scris vorbele acelea pe bârnă. Să știi că e așa cum spun eu: vreun flux puternic o fi inundat o insulă și un locuitor a izbutit să mai scrie repede cuvintele astea pe un stâlp al colibeii sale. Dealtminteri n-are nici un rost, domnule George și ne mai batem capul de bucata aia de lemn. Că tot nu-i mai putem ajuta celui care a scris.

— Poate, totuși, Petre – stăruia tânărul – te pomenești că mai e scris și altceva pe lemnul acela, ce nu putem vedea de aici. Trebuie să-l prind.

— Atunci o să fie nevoie să te folosești de o barcă de aluminiu și va trebui să încetăm mersul vasului.

Firește că așa vom face.

— Oh, bine c-ai venit; domnule Rindow – se adresă el primului ofițer care tocmai urca în turn.

— Vrei să fii bun să iei d-ta comanda și cârma până voi fi prins eu bucata aia de lemn de pe insula aceea plutitoare de iarbă. E scris pe ea o chemare de ajutor în limba engleză, pe care aș vrea s-o cercetez mai de aproape. Cred că tata n-ar avea nimic împotriva, dacă „Dox”-ul s-ar opri în loc câțva timp.

— Firește, dragă George și căpitanul ar face la fel ca d-ta. Voi pune să se aducă îndată o barcă de aluminiu pe bord. De altfel, nu va fi prea lesne să pătrundem în insula plutitoare.

— Trebuie să mergem la marginea de nord – zise George. Care privea încordat prin ocean.

— Zăresc acolo o scobitură îngustă. Dacă intrăm într-una, ajungem aproape de lemnul acela.

Rindow, duse și el ochii la ochi și zise:

— Da, domnule George, ai dreptate; în felul acesta vei putea apuca bucata de lemn. Să nădăjduim că scrie mai mult pe ea, ca să putem stabili astfel de unde vine lemnul. Nu pare însă să stea de mult pe mare. Ar fi trebuit, de fapt, să simțim într-un fel vreo furtună care ar fi băntuit în ținutul acesta.

Cred ca am dat iar de o taină, care ne va da mult de furcă, aducându-ne în primejdie.

— Sa speram! se grăbi să răspundă George.

— Ne apropiem tot mai mult de „Insula odihnei” a noastră, unde vom rămâne, de sigur, câteva săptămâni, în care timp va trebui să ne lipsim de aventuri și primejdii. Ar fi putut până atunci să mai întâmpinăm niscaiva aventuri, ca să ne despăgubim pentru timpul de odihnă.

— Ai gusturi cam ciudate – râse Rindow. Alți oameni caută sa se ferească din calea primejdiilor, pe când d-ta le cauți. Dar las că la toți ne merge la fel. Cine s-a obișnuit odată cu aventuri și primejdii, nu se va simți niciodată bine cu o viață liniștită.

Petre și coborâse în submarin și se înapoia după câțva timp însoțit de doi camarazi care duceau diferitele părți ale unei bărci de aluminiu. Aceasta fu montată la repezeală și lăsată pe apă..

— Dar de ce iei pușca cu tine? întrebă Rindow pe Uriașul care trecu pe lângă el. Bănuiești vreo primejdie?

— Eu am numai arareori presimțiri – răspunse Petre – dar atunci când le am se și realizează. În familia mea sunt câțiva bătrâni care au darul să prevadă lucrurile. Tot așa mi se întâmplă și mie acum. Nu știu ce mă silește să iau pușca cu mine..

Primul ofițer căzu pe gânduri apoi dădu din cap și zise:

— Atunci să fim cu mare băgare de seama Petre, căci George al nostru e cam ușuratic de felul lui. Cine știe ce e cu bucata aceea de lemn! Nu mă îndoiesc nicio singură clipă că e legata vreo primejdie de dânsa. Fii deci cu ochii în patru!

George nu auzise nimic din ce vorbeau ei. Cobori sprinten în barca mica, de aluminiu, pe care Petre o îndepărtă apoi cu vâsla de lângă submarinul care stopase. Întâmplător, George zări pușca pe care Uriașul o așezase la îndemână pe banca din fata lui și zise râzând:

— Ei, Petre, ce-ai de gând să faci cu pușca? Crezi cumva că bucata aia de lemn e atât de primejdioasă?

— Se poate să fie, răspunse Uriașul, clătinând capul!

— Cine știe ce e ascuns în iarba aia de mare!

— Oho! Iar vreo presimțire de-a voastră! zise George jumătate îngrijorat, jumătate în râs.

— Om trăi și-am vedea! răspunde Uriașul.

Mână repede barca în jurul capătului de nord al insulei plutitoare și cârmii apoi în tăietura larga care înainta până aproape în mijlocul suprafeței verzi. Cu ajutorul cângii, lungă de vreun metru și jumătate, George izbuti să tragă spre

sine și să aducă în barcă o scândură de vreo jumătate metru lungime și cel puțin cinci centimetri grosime. O întoarse și exclamă surprins:

— Petre, e într-adevăr uimitor! O fată a scris pe scândura asta, Ellen Bar... Din păcate, din numele de familie nu se pot desluși decât primele trei litere. Ia ascultă ce scrie aici: „Sunt ținută prizonieră pe o lume plutitoare, salvați-mă! Suntem pe o insulă cu munte înalt, mergem spre miazăzi. Ellen Bar...” Ce zici de asta? N-am făcut bine că am ținut neapărat să pun mâna pe scândură?

— Așa e, domnule George, încuviință Uriașul.

Privi însă neliniștit în juru-i ceea ce-l făcu pe tânăr să întrebe:

— Dar ce ai, Petre? Doar nu se vede acum nici un fel de primejdie!

— Da, da, mormăi Uriașul, în vreme ce scotea afară barca din canal. E adevărat că nu se vede nimic, dar nu știu de fie sunt atât de neliniștit. Poate să mă și înșel, mai știi?

Cu toate astea el părea tot îngrijorat și urma să privească mereu spre suprafața albastră a apei dinaintea insulei plutitoare. O briză ușoară se stârni deodată dinspre Miazăzi, întărindu-se cu o repeziciune uimitoare și împingând afară barca din scobitura insulei. Petre fu chiar nevoit să vâslească cu putere ca să facă un ocol pentru ca barca să se înapoieze la submarin. În aceeași clipă, George striga agitat:

— Petre, colo înainte s-a desprins o a doua bucată de lemn din iarba insulei.. Uite, e mânata repede spre nord. Mi se pare ca văd și pe ea scria ceva. Vâslește repede într-acolo!

Uriașul cârmă imediat barca îndărăt, ținând direcția spre scândura împinsă mereu de briza tot mai tare. În curând, George putu s-o apuce, dar când vru s-o tragă în barcă văzu că se înșelase în ce privește greutatea ei. O răbufneala puternică de vânt împinse brusc barca înainte; George tocmai își încheștase mâinile de scândură, dar din pricina smuciturii fu zvârlit peste bord. Râzând, se ridică iar la suprafață și făcu semne lui Petre, care în aceste câteva clipe fu împins cu vreo douăzeci de metri de locul acela. Uriașul răsuci barca cu toată puterea, dar fu târât mai departe, căci vântul se stârnise cu adevărată furie.

George se ținu de scândură și înotă cu brațul stâng spre barcă. Înainta însă încet de tot, căci scândura era grea și-i îngreua mișcărilor.

Deodată auzi un răcnet al lui Petre, apoi văzu că Uriașul se ridicase și luase pușca din fața lui. Fără să se întoarcă își dădu seama imediat că la spatele său pândeau o primejdie; cu

mult sânge rece dădu drumul scânduri și începu să înoate cu putere spre barca salvatoare.

Așa dar, pajiștea plutitoare tot trebuie să fi adăpostit un oaspete primejdios. Presimțirea lui Petre se împlinise deci. Cu iuțeala fulgerului George privi îndărăt și văzu că Uriașul dusesse pușca la ochi. Un fior de gheață îi străbătu trupul căci, la mica distanță îndărătul său, văzu coada unui rechin.

Dihania trebuie să se fi ascund sub iarba de mare și căderea în apa a tânărului îi atrăsese atenția asupra lui. După prima spaimă, George își recăpăta sângele rece; mai avusese el de-a face cu rechini, ba chiar omorâse odată unul numai cu cuțitul. Acum nu avea nicio armă, dar credinciosul Uriaș îi va veni în ajutor, știa el bine.

Întorcând iar capul, tânărul fu scuturat din nou: de un fior, căci văzu un rechin-tigru numai la câțiva metri îndărătul său.

Trei împușcături la rând detunară din arma lui Petre; George auzi în spatele sau un plescăit puternic, privi înapoi și văzu trupul vârgat al dihaniei zvârcolindu-se în apa care se înroși de sânge, apoi rechinul grav rănit goni îndărăt spre adăpostul insulei plutitoare. George se întoarse imediat și înotă iar spre scândură. O ajunsese și încleștându-se de ea înotă spre Petre care se apropia și el după câteva minute, Uriașul ridică scândura în barcă și-l prinse pe George în brațe, trăgându-l înăuntru.

— Îți mulțumesc, Petre, țipa tânărul, mișcat. Acum cred și eu în presimțiri, deșt îmi băteam întotdeauna joc de ele.

— Ei vezi! zâmbi Uriașul.

— Asta e un dar pe care-l au numai puțini oameni. Dar acum vezi ce-i cu scândura asta, domnule George. Ar fi păcat dacă te-ai fi vârat fără folos în primejdie.

Tânărul se aplecă repede și întoarse scândura pe partea cealaltă.

— Așa e, încă un strigăt de ajutor! Exclama el agitat – Aici scrie însă numai: „Ajutați-mă, Ellen Barri...” Așa dar cunoaștem încă două litere ale numelui ei de familie. Expresia „lume plutitoare” de pe scândura cealaltă e cam ciudată. Ce-o fi vrând să spună?

Rindow urmărise cu groază primejdioasa aventură a lui George. În spaima lui, vesti îndată pe căpitan prin porta-voce și Farrow, trezindu-se imediat, dădu buzna în turn.

Sosi tocmai când rechinul rănit dispărea și George apucase scândura. În câteva cuvinte, Rindow îi spuse cum stau lucrurile.

— Drace! exclamă căpitanul.

— Ce bine a făcut Petre că a luat pușca cu el, altminteri băiatul ar fi fost sfâșiat de dihanie. Așadar, ne așteaptă o nouă aventură! Am impresia că va trece iar mult timp până să revedem „Insula odihnei”. Ce să-i faci, așa ni se cam întâmplă nouă. Ar fi trebuit să ne obișnuim!

— Sunt foarte curios, dacă George a găsit într-adevăr ceva de seama, zise acum Rindow. Cred însă că vom afla cu greu unde au fost zvârlite în mare scândurile acestea.

— George face o mutră prea încrezătoare, zise Farrow, care privea prin ochean la barca ce se apropia: Am devenit și eu foarte curios să văd ce scrie pe scânduri.

George începu să facă semne spre tatăl sau când fu la oarecare distanță de submarin.

— Tată – strigă el – trebuie să pornim spre Sud, după lumea plutitoare.

— Lume plutitoare? repetă Farrow uimit și-l privi pe Rindow. Ce vrea să spună băiatul?

— Sună ciudat, într-adevăr, încuviință primul ofițer. George are noroc la astfel de lucruri neobișnuite.

Barca de aluminiu se opri lângă submarin, George zvârli cele două gânduri pe punte, apoi se urcă și el. Pășii repede spre turn și zise:

— Tată, e într-adevăr ceva ciudat. O fată cu numele de Ellen Barri... se afla pe o „lume plutitoare” care merge spre Sud. Ia citește și tu!

Kard, care venise să-i ajute lui Petre la demontarea bărcii, ridică prima scândură găsită de George și o arătă căpitanului.

— Foarte ciudat! făcu Farrow.

— Ce o fi vrut să spună scriitoarea acestor rânduri prin „lume plutitoare”? Sună atât de misterios încât îmi vine să cred că e o tălmăcire a unei expresiuni băștinașe. Foarte probabil că e vorba de o insulă formată din lemne plutitoare și care colindă acum pe întinsul apei! Sau poate vreun: vapor care poartă numele acesta curios. Trebuie să pornim spre Sud, ceea ce vom face imediat. De insula cu muntele înalt nu va fi greu să dam. Dar de unde să fi luat fata, sau femeia vopseau cu care a scris cuvintele? Nu prea cred că pe o insula ca aceea pe care o presupun există vopsea cu ulei.

— Doctorul ne va putea spune din ce e făcută această vopsea, zise George. E ciudat că: s-a ținut în apa de mare. Dar probabil c-a fost mânată spre insulă vreo epavă, de pe care, s-a salvat și vopsea cu ulei, odată cu alte mărfuri, de către locuitorii acestei lumi ciudate.

— Ei da, asta ar fi o explicație, încuviință George – dar culoarea arată atât de ciudat incit nu-mi pot închipui lucrul acesta, Aha! Uite-l pe doctor. Va cerceta el cum stau lucrurile.

II. **ÎN CĂUTAREA INSULEI.**

DOCTORUL BERTRAM se arată foarte interesat la vederea scândurilor. Zgârii cu cuțitul puțin din vopseaua cu care erau scrise literele, o examinează cu băgare de seamă și zise:

— Pare să fie huma deschisă, amestecată cu rășină. Așa se explică faptul că vopseaua nu s-a șters în apă. Prea mult timp nu s-arată să fi stat scândurile în apă, căci rășina e încă destul de proaspătă. Altminteri s-ar fi întărit mai mult.

— Ce părere ai d-ta de expresia: „lume plutitoare”? întrebă căpitanul.

— Trebuie să fie o insulă mare plutitoare – răspunse doctorul. Bănuiesc că locuiesc și băștinași pe ea, care i-au dat numele acesta. Scriitoarea acestor rânduri a tradus numele în englezește. Când vom găsi insula cu muntele înalt vom putea cerceta dacă întâlnim acolo și băștinași, care ne-ar putea da o indicație.

— Tot ce se poate – încuviință Farrow.

— O insulă atât de mare cam presupun eu, nu va pluti atât de repede.

— Totuși e ciudat – zice George deodată, îngândurat.

— Ce să fie ciudat? întrebă căpitanul.

Ma gândeam tocmai cum e cu puțință ca insula – adică „lumea plutitoare” – să plutească spre miazăzi, câtă vreme cele două scânduri au fost mânate spre miazănoapte.

— Ai dreptate! făcu căpitanul.

— E o contradicție pe care nu mi-o pot lămurii pentru moment. D-ta ce zici, doctore?

— Nu e prea greu de lămurit, răspunse Bertram, care știa de toate.

— Insula plutitoare va fi stând adânc în apă și un curent o va fi ducând pe dedesubt spre miazăzi, în vreme ce scândurile ce pluteau deasupra au fost mânate de vânt spre Nord... pentru ca George să le găsească.

— Bravo! Asta e o lămurire cât se poate de bună – încuviință Farrow.

— Tocmai în marea aceasta se petrec lucruri neobișnuite, printre care feluritele soiuri de curenți joacă un rol însemnat.

Poate avem noroc și dăm încă înainte de a se insera peste insula cu muntele înalt.

Farrow dădu comanda de continuare a călătoriei, cârmi submarinul spre Sud, apoi predase iar cârma lui Petre.

— Mă duc să-mi urmez somnul întrerupt – zise el – poate că la noapte voi avea de lucru. Dacă vezi ceva deosebit, George, trezește-mă!

— Da, tată, așa voi face, făgădui tânărul. Oh, mă voi bucura atât de mult dacă vom găsi fata și o vom salva. Firește că și taina acestei lumi plutitoare mă interesează foarte mult. Voi fi cu băgare de seamă, ca să nu mi se întâmple nimic.

— Atunci e bine, zise Farrow, zâmbind – curiozitatea asta a ta îmi dă cel puțin siguranța că vei fi într-adevăr cu băgare de seamă și nu vei porni cu ușurință în cine știe ce aventură primejdioasă. Chiar dacă nu pare să fie nici un pericol, dă-mi totuși de veste îndată ce-ți bate la ochi ceva.

Căpitanul se înapoia liniștit în cabina sa. Petre urma să fie schimbat peste un ceas de Plundow, dar rămase cu George în turn. Taina asta părea că-i interesează, apoi ținea neapărat să fie în apropierea tânărului.

Ceas după ceas se scurse fără să fi întâmple nimic deosebit. Trecură pe lângă câteva insule, dar niciuna din ele n-avea pe dânsa un munte înalt. Seara se apropia, George începu să-și piardă nădejdea și se pregătea să rămână în turn și peste noapte, ca să nu scape insula. Ceru să i se aducă și cina sus, iar când căpitanul, odihnit, se ivi în turn, exclamă mirat și vesel:

— Dar bine, George, n-ai obosit încă? Ai stat tot timpul în turn ca să descoperi insula cu pricina? Mare interes trebuie să ai pentru ea! Ia te rog să te duci jos și să te odihnești câteva ceasuri! Te voi trezi îndată ce se va ivi insula cu pricina.

— Nu vreau, tată, lasă-mă să rămân aici sus, se rugă băiatul.

— Nu sunt de fel obosit și apoi cred că insula se va ivi în curând.

— Ai dreptate – încuviință căpitanul.

— Tată, colo în fund se ivește un punct negricios! strigă George în aceeași clipă. Să știi ca e insula căutată de noi. La depărtata asta nu s-ar vedea o insulă dacă nu s-ar înălța mult din mare, ceea ce mă face să cred că e vorba de creștetul muntelui.

— Asta ar însemna că am ajuns la țintă, răspunse Farrow.

George duse ocheanul la ochi și zise vesel:

— Da, e într-adevăr un munte înalt. Să facem mai bine un ocol, căci mergem de-a dreptul spre el. Dacă o fi vreun om pe creștetul acestui munte, ne-ar putea zări îndată.

— Ai dreptate, trebuie să facem un ocol și încă mare, răspunse căpitanul și făcu un semn lui Petre.

Acesta cârmă îndată vasul spre răsărit. Era de-ajuns ca numai. Muntele să rămână în raza vederii, fără ca submarinul să poată fi zărit de pe insulă.

Rindow și Brun, cei doi ofițeri ai „Dox”-ului, veniră sus și săriră pe punte; la fel făcură Hagen și doctorul Bertram.

Acesta din urmă care pe lângă atâtea alte științe se pricepea și în grafologie, susținu că scrierea de pe scânduri aparținea unei fete foarte tinere. Să fie vorba oare de niște bandiți care fură fete? Dar cum să-și desfacă ticăloșii marfa prin mările astea îndepărtate de lumea civilizată?

În vreme ce submarinul trecea în goană pe dinaintea insulei cu muntele înalt camarazii schimbau păreri între el fără să ia de la ochii ochenele, cercetând cu luare-aminte zarea.

După câteva minute urma să se întunece, căpitanul vroia însă să se folosească și de timpul acesta scurt își memorizase bine direcția unde se afla insula cu muntele îndărătul submarinului și era încredințat că o va descoperi chiar în întinerea cu simțurile sale de orientare dezvoltate.

George ardea de nerăbdare și privea țintă înainte, dar nu putu descoperi nici urmă, de „lume plutitoare”. Dezamăgit lăsa jos oceanul, tocmai când se întunecă brusc.

— Îndărăt! comandă căpitanul.

— Dacă avem noroc, vom putea vedea și prin întuneric semne de viață pe insula cu muntele înalt; vom debarca atunci ca să luăm la cercetări pe băștinași. Altminteri va trebui să rămânem în apropierea insulei până se va lumina de ziuă.

— Ca în vremea asta, „lumea plutitoare” să se îndepărteze tot mal mult spre miazăzi – zise George – și cine știe dacă din pricina acestei pierderi de timp nu vom sosi prea târziu.

— Atunci nu vom avea nicio vină – răspunse căpitanul – vom fi făcut tot ce a fost cu putință. Tu mai cu seamă, George, ți-ai primejduit viața ca să scoți din apă scândurile cu pricina. Nu va trebui, deci, să ne facem imputări dăca va fi să nu găsim „lumea plutitoare”. Eu, totuși, cred că vom avea noroc, căci până acum ne-a reușit tot ce-am întreprins, printre care au fost lucruri și mai grele ca asta de acum.

Tot vorbind, căpitanul cârmă vasul, îndreptându-se spre Nord, spre insula cu muntele înalt. Zece minute vasul

aluneca pe mare cu iuțeală, apoi căpitanul dădu comanda în sala mașinilor să se reducă viteza la jumătate. Insula cu muntele trebuia să fie în apropiere și dacă se aflau într-adevăr locuitori pe acolo, ar fi putut auzi zgomotul motoarelor, dacă acestea ar fi funcționat în plin.

Toate privirile erau acum îndreptate înainte, ca să străbată întunericul. Luna nu răsărise încă.

— Colo se zărește o lumină! strigă George deodată. Uite încă una. O, par să fie focuri de lagăr. Tată, sunt sigur ca vom găsi un sat în care vom căpăta informații privitoare în ceea ce ne interesează.

— Sa sperăm, răspunse căpitanul. S-ajungem mai întâi la insulă și apoi vom vedea – motoarele la un sfert, strigă el în porta-voce.

Cu viteză mult redusă „Dox”-ul înainta mai departe. Căpitanul cârmea direct spre punctele luminoase care sclipeau înaintea lor. Pe măsură ce submarinul se apropia, ele sporeau, ceea ce era o dovadă că pe țărmul insulei se afla un sat întins.

După cinci minute, se și puteau vedea prin ochene făpturi negricioase, care forfoteau în lumina vie a focurilor de lagăr. Și cu cât submarinul se apropia mai mult de insulă, cu atât mai lămurit se vedeau amănuntele.

Plaja pe care ardeau focurile era lată de cel puțin treizeci de metri, începeau apoi tufe și copaci, printre care erau construite colibe. Îndărătul lor se înălța muntele.

— E un sat mărișor, zise Rindow căpitanului. Dacă locuitorii or fi porniți împotriva străinilor, să știi că vom avea de furcă. Sunt oameni înalți și vânjoși, după cât se poate vedea.

— La asta m-am gândit și eu, încuviință Farrow. Nădăjduiesc însă că ivirea noastră pe întuneric și mai cu seamă înfățișarea deosebită a vasului nostru, le va vâri o spaimă superstițioasă în oase. Colo, la dreapta, lângă locul cel mare, stă de sigur căpetenia cu sfetnicii săi – văd o distanță între el și celelalte focuri. Trebuie să căutăm să debarcăm tocmai în fața acestui foc, pentru ca tovarășii noștri de pe punte să aibă posibilitatea de a-i ține la respect, în primul rând pe căpetenie și pe cei mai de seamă dintre oamenii tribului.

Căpitanul ordonă să se încetinească și mai mult iuțeala vasului. Acesta se apropia până la o sută de metri de țărm și doctorul Bertram se uită cu interes prin ochean la locuitorii care nu bănuiau nimic. Apoi explică lui George, care stătea lângă el:

— Sunt polinezieni, cu care mă voi putea înțelege bine. Par să fie pașnici, după cât pot judeca din înfățișarea lor.

Căpitanul dădu comanda să stopeze cu totul motoarele. „Dox”-ul va avea încă destulă forță – în virtutea inerției – ca să alunece până la țarm. Căpitanul vroia să se ivească pe neașteptate, ca să facă impresie asupra băștinașilor.

Planul său izbuti în totul. Marea era destul de adâncă până la țarmul care cădea drept în jos, pentru ca vasul să se poată apropia de tot. Abia când nisipul scârțâi sub tălpoaia submarinului, fu trezită atenția băștinașilor.

În aceeași clipă se auziră strigăte de spaimă. Nici nu era de mirare, căci oamenii vor fi crezut în primul moment că s-a ivit vreun monstru marin.

Căpetenia și sfetnicii lui rămaseră însă liniștiți la locurile lor, căci erau cel mai aproape de țarm și n-ar fi putut fugi atât de repede ca ceilalți: băștinași.

Doctorul strigă îndată cât putu mai tare:

— Căpetenie, venim ca prieteni.

Bătrânul se ridică tremurând – avea o statură impunătoare – și răspunse prin câteva cuvinte.

— Îi suntem bineveniți – tălmăci doctorul, mulțumit. Putem cobori fără teamă pe uscat, dar trebuie, firește, să fim cu băgare de seamă.

— Se înțelege de la sine, dragă doctore, răspund căpitanul.

— O parte din tovarășii noștri trebuie să rămână de pază la prora submarinului, cu armele pregătite, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu căpetenia și supușii săi. Dragă Rindow, te aş ruga să rămâi pe vas și să iei comanda, ocrotindu-ne.

— Firește că voi rămâne, domnule căpitan – răspunse primul ofițer.

— Voi chema îndată sus pe camarazii cei mai vrednici de încredere. Sunt de părere să luăm și granate cu gaze, căci acestea; se pot folosi mai bine ca armele de foc.

Fiecare din noi va lua câte două granate din acestea, hotărî Farrow.

— Pe uscat merge doctorul Bertram, George, Petre și eu. Suntem destui.

— Petre, adu repede sus opt granate – pentru noi. D-ta, dragă doctore, spune căpeteniei că vom veni îndată. Ce zici. Să-i ducem vreun dar?

— M-am gândit și eu la ăsta, poate vreo oglinjoară, propuse doctorul.

— Cu astfel de fleacuri îi câștigi pe sălbatici. Voi jertfi oglinda mea de bărbierit pentru scopul acesta; ea va face o impresie și mai mare dat fiind că mărește imaginile.

Bertram strigă căpeteniei câteva cuvinte, apoi coborî repede înăuntrul vasului ca s-aducă oglinda. În vremea asta, sosiră sus cei zece marinari aleși de Rindow și-și luară posturile la prora submarinului.

Petre Uriașul veni cu cele opt granate cu gaze, urmat de doctorul Bertram cu oglinda de bărbierit. Căpitanul, George, doctorul și Petre își vârâră în brâu câte două granate, apoi încălecară parapetul și săriră pe țarm.

Doctorul ținu oglinda înaintea lui, prinse în ea lumina focului și-o îndreptă în fața căpeteniei, care privi cu teamă și nehotărât în raza aceasta ciudată. Bertram vorbi cu el și acum camarazii îl putură pricepe foarte bine, căci se folosea de un dialect care era înrudit cu limba malaieză. Aproape toate limbile polineziene se aseamănă cu malaieza Asiei de sud-est.

— Căpetenie, îți aduc un dar însemnat, care îți va face bucurie și prin care vei câștiga totodată respectul tribului tău, începu doctorul.

Curios, totuși cu oarecare teamă, căpetenia luă oglinda și privi în ea. Probabil că mai văzuse el oglinzi, dar una ca asta, care mărea imaginile, îi era necunoscută. Căci după ce aruncă o privire într-unsa se dădu speriat înapoi și strigă îngrozit:

— Oh, asta e vraja, capul mi se umflă.

— E într-adevăr vrajă – răspunse doctorul – dar nu-ți poartă gând rău. Numai dușmanilor tăi le va dăuna. Ia-o fără teamă, căci duhurile care sălășluiesc într-unsa îți sunt binevoitoare.

Căpetenia se mai uită odată în oglindă, așeză apoi sticla poleită lângă el și anume cu fața în jos, apoi începu să-și pipăie capul, ca să se încredințeze dacă e tot cum îl știa el.

Cei patru camarazi abia își puteau stăpâni râsul. Felul cum procedase doctorul era cât se poate de înțelept. Căpetenia se va feri acum să făptuiască ceva dușmănos împotriva acestor sălbatici care veniseră cu un vas atât de ciudat și care aveau lucruri vrăjite atât de misterioase.

— Străinule, îți mulțumesc, zise acum sălbaticul. Eu sunt căpetenia Tonda, care domnește peste, această insulă. Darul tău pare să fie de mare preț. Ce vrei să-ți dau în schimb?

— Nu cer nimic – răspunse doctorul, spre mirarea celuiilalt.

— Noi am venit să ne încălzim puțin la focurile voastre, apoi pornim iar la drum. Obiectul vrăjit pe care ți l-am dat devenise neliniștit când ne-am apropiat de insula ta și atunci

am știut că vrea la tine. Folosește-te de el cu rost și atunci îți va aduce noroc.

III.

TAINA MUNTELUI.

CĂPITANUL ZÂMBI MULȚUMIT. Tonda aruncă iar o privire bănuitoare spre oglinda de lângă el, apoi se dădu, neliniștit, ceva mai la o parte.

— Îți mulțumesc încă-odată, străinule – zise după aceea, plin de demnitate – dar nu pot primi un dar atât de mare, fără să-ți dau în schimb un semn al prieteniei mele. Dă-mi timp să mă gândesc ce pot să-ți dau.

Căpitanul îi șopti atunci lui Bertram:

— Doctore, spune-i că vrei să capeți în schimb o informație asupra „lumii plutitoare”. Asta are acum cea mai mare valoare pentru noi.

— Voi încerca să-i lămuresc despre ce e vorba, răspunse doctorul.

Chibzui câteva clipe, apoi zise lui Tonda:

— Căpetenie, eu am multe comori și multe lucruri vrăjite și nu vreau să iau de la tine nimic la care ții. Dar poți totuși să-mi faci un dar, care nu te costă mult. Aș dori să aflu ceva, care-ți este cunoscut, poate și dacă mi-o spui, asta sa fie darul tău.

Chipul căpeteniei se însenină. O simplă informație nu-l costa nimic și asta însemna ca dobândise foarte ieftin obiectul acela vrăjit.

— Întrebă, străinule, zise el. Îți voi spune tot ce știu. Dar se și poate să nu fiu în stare să-ți dau un răspuns.

— Atunci dorința ta de a-mi răspunde să fie darul pe care vrei să mi-l faci, îi liniști doctorul.

— Îmi poți spune dacă ai văzut aici, lângă insula ta, o altă insulă, care plutea spre miazăzi? Sau îți este cunoscut numele „lume plutitoare”?

Efectul acestor întrebări fu surprinzător. Tonda tresări, iar ceilalți bătrâni, care până atunci stătuseră ca niște statui lângă foc, făcură gesturi de spaimă.

După puțin timp, căpetenia se liniști, se gândi apoi câteva minute în tăcere și în cele din urmă zise încet:

— Străinule, ceea ce ceri de la mine e un dar mare. E vorba aici de o vrajă care poate fi mai puternică decât aceea pe care mi-ai adus-o tu. Nu vreau însă să zici că Tonda ia daruri degeaba. Eu însumi nu-ți pot spune taina; urmați-mă,

vă voi duce la Mali-Mali, vrăjitorul nostru, el vă va istorisi ce știe despre ea.

Bătrânul se ridică liniștit și se îndepărtă de foc. Doctorul și George îl urmară îndată, în vreme ce căpitanul se ridică încet și șovăi.

— Hai și d-ta, îi strigă doctorul peste umăr. Nu există nicio primejdie. Căpetenia se preface numai, ca să sporească valoarea darului său. Păcat că n-am adus un dar și pentru vrăjitor, dar îi voi făgădui unul. Firește, cu încuviințarea căpeteniei.

Farrow îi urmă și el acum, dar cu șovăială, căci tot nu putea să-și învingă încă bănuiala care i se trezise în suflet. De ce se speriasse el și sfetnicii săi, când doctorul amintise de „lumea plutitoare?” Trebuia să fie o taină mare la mijloc, a cărd dezlegare putea fi legată de primejdii.

Se liniști însă curând și păși mai repede, așa îi ajunse pe doctor și George înainte ca aceștia, împreună cu căpetenia, să fi ajuns la brâul de tufe și copaci care se întindea la poalele muntelui. Tonda păși spre un loc al păduricii unde nu ardea nici un foc de lagăr și nu se vedea nicio colibă.

— Doctore zise căpitanul – întreabă-l, te rog, pe bătrân cât mai avem de mers. Nu știu de ce, dar lucrul mi se pare cam suspect.

La întrebarea lui Bertram căpetenia se-ntoarse și răspunse calm:

— Mali-Mali locuiește într-o peșteră a muntelui, unde vom ajunge după ce vom fi trecut de tufe.

— N-are ce să fie primejdios – zise doctorul – și în, definitiv, îl avem pe bătrân înaintea noastră; va fi știind el că e pierdut dacă vom observa ceva ce ne dă de bănuț.

— Hm... eu l-aș chema mai bine pe Brun cu câțiva camarazi pe uscat, zise iar căpitanul. În felul acesta am avea, cel puțin o acoperire din spate. În orice caz să-i dăm de veste lui Rindow.

Se-ntoarse și-i strigă primului ofițer că se duce să facă o vizită vrăjitorului tribului. Îi spuse să intervieve fără nici o zăbavă îndată ce va observa vreo primejdie. Abia acum cei patru tovarăși îl urmară pe bătrân, care se oprise la marginea păduricii.

O potecă îngustă și întortocheată șerpuia prin desiș. George, care mergea în spatele căpeteniei, aprinse îndată lampa de buzunar. Se miră în sinea lui că Tonda nu părea deloc surprins de lumina asta ciudată ce cădea din mina unui străin, căci nici nu se-ntoarse când snopul de raze trecu pe dinaintea lui.

Brâul de verdeață, din care se-nălțau palmieri în grupuri strânse, era larg de vreo patruzeci de metri, apoi venea o fâșie de vreo trei metri lățime, formată numai din stâncă pleșuvă. Abia după aceea începea iar vegetație, fără nici un copac însă.

Fâșia asta stâncoasă era netedă și umedă și doctorul găsi imediat explicația faptului:

După fiecare ploaie, apele din munte se scurg în jos, de aceea nu s-a putut așeza aici pământ și nici vegetație. E interesant pentru cercetător.

Mie unul mi-ar fi mai plăcut să mă văd înapoi pe submarin, căci, drept să vă spun, am din ce în ce mai puțină încredere în bătrânul ăsta, răspunse căpitanul De ce nu s-a mirat când George a aprins lampa de buzunar? Asta mă face să cred că a venit adesea în atingere cu albi. Eu bănuiesc că Tonda se află în raporturi strânse cu „lumea plutitoare”.

Căpetenia trecuse de fâșia stâncoasă și dispăru între tufișurile care se-ntindeau în susul muntelui. Lampa lui George luminează continuarea potecii înguste, care după câțiva metri făcea un cot ascuțit.

— Acolo se opri și zise:

— O, Mali-Mali, au venit străini care întreabă de „lumile plutitoare”. Răspunde-le tu, căci așa le-am făgăduit.

— Aha, vorbește de „lumi plutitoare”, devine din ce în ce mai interesant, șopti căpitanul.

Cei patru camarazi se opriseră la începutul potecii înguste. George ținea îndreptată lumină lămpii asupra căpeteniei. Așa că nu li se putea întâmpla nimic.

Se scurseră câteva minute, apoi Tonda se dădu în lături și făcu loc unei făpturi înalte, sulemenită ciudat și împopoțonată. Vrăjitorul părea o arătare care ar fi înspăimântat pe cei slabi de îngeri.

Ceea ce îi dădea o înfățișare grozavă nu erau numai sulemenelile barbare, ci și podoabele ce și le atârname, cum ar fi oase, lilieci uscați și broaște. Rămase câțva timp cu privirea ațintită în lumina orbitoare, pe care George o ținea îndreptată asupra lui și în cele din urmă întrebă cu un glas care părea să vie din mormânt:

— Străinilor, cine v-a trădat taina?

— Vraja mea mi-a șoptit-o și tot ea m-a îndemnat să vin încoace, răspunse doctorul, calm.

Surprins, vrăjitorul holbă ochii și făcu un gest cu mâna. După o pauză cam lungă începu să mormăie niște cuvinte pe care nici doctorul nu le pricepu, dar deoarece dădea din

mâini ca un ieșit din minți, camarazii își ziseră că erau formule de invocare a vreunor duhuri. După ce sfârși, zise:

— Străinilor, am domolit duhurile mele; ele nu mai sunt mâniate că ați vrut să cunoașteți taina. Haideți, să nu vă fie teamă de grozăviile pe care le veți vedea, căci vraja mea vă ocrotește.

Cei patru camarazi erau cam surprinși că vrăjitorul se-ntoarse și păși înainte, la fel cum făcuse mai înainte căpetenia. Pe când Tonda se mai vedea încă, el desfăcu tufa care includea, probabil, poteca în partea de sus. Îndărătul deschizăturii se arată acum o altă potecă. Ce părea să ducă sus la munte.

Vrăjitorul o luă înaintea căpeteniei, prin tufiș. Tonda îl urmă imediat, fără s-arunce măcar o privire celor patru camarazi.

— Cred că-i putem urma fără teamă, șopti doctorul. Se pare că știu într-adevăr ceva despre „lumile plutitoare”, dar vor să dea lucrului o astfel de înfățișare încât să cred că mi se face un dar prețios.

— Mie nu-mi prea place ce se petrece, răspunse Farrow. Totul e prea ciudat și nu pot scăpa de un simțimânt de neliniște. Eu îl socot pe Tonda asta un mare șarlatan, amestecat într-un fel oarecare în taina primejdioasă a „lumilor plutitoare”, Cine știe ce se ascunde aici. De aceea aș fi de părere să ne-ntoarcem și să aducem întăriri.

Dar George, curios din fire și desfăcuse tufa luminând cu lampa dea lungul potecii. Deodată strigă îndărăt, înăbușindu-și glasul:

— Tată, la câțiva pași mai încolo muntele are o crăpătură mare, în care tocmai au dispărut Tonda. Și vrăjitorul. Haideți, n-are ce să fie primejdios, poate vedem într-adevăr lucruri interesante, după cum ne-a făgăduit vrăjitorul.

Se strecură prin frunziș, fără s-aștepte răspuns și doctorul, care era și el dornic să afle lucruri noi, îl urmă imediat. Farrow se văzu silit să-i urmeze și el, dar înainte îi spuse lui Petre, care venea în spatele lui:

— Petre, nu lăsa revolverul din mână și trage îndată ce ți se va părea ceva suspect. Păcat, aș fi trebuit să-i spun lui Rindow să slobozească imediat câteva granate pe munte, de îndată ce ne vom fi folosit de pistoalele noastre. Ei, acum e prea târziu, însă, să nădăjduim numai că vom izbuti să ieșim din munte.

Se strecură repede prin frunziș și-l mai văzu pe doctor făcându-se nevăzut în crăpătura de stânca ce se afla la vreo cinci metri depărtare. Scoasa lanterna de buzunar și o

aprinse, constatând cu mulțumire că tufele de ambele, laturi ale poteci nu erau atât de dese încât nu se putea să fie ascunși acolo sălbatici, care să-i atace, la un moment dat.

Când căpitanul ajunsese la crăpătură, văzu că un gang îngust, de înălțimea unui om, ducea drept înăuntrul muntelui. Poate că natura însăși săpase gangul acesta, dar acum pământul de sub picioare și pereții erau atât de netezi încât se cunoștea de la prima vedere că era la mijloc mâna omenească.

Pe de altă parte însă, nu era de crezut că polinezienii aceștia să fi fost în stare de o astfel de lucrare, care părea să dateze de veacuri. Poate că vreun popor cultivat locuise pe insulă, care putea să fi fost și mai mare, înainte ca oceanul nesățios să fi înghițit părți însemnate de uscat. Cu mult înaintea lui Farrow îl văzu pe doctor și pe George, ale căror lămpi luminau făptura căpeteniei, care se afla la vreo treizeci de metri de căpitan.

Asta îi păru suspect căpitanului. Cei doi sălbatici trebuiau, abia ajunși în gang, să-și fi iuțit mult pașii, altminteri n-ar fi putut fi încă atât de departe. Pricina acestei grabe nu putea fi însă decât vreo viclenie pusă la calce și asta însemna primejdie?

Farrow o luă la picior, până îl ajunse din urmă pe George. Petre venea după el. Un bubuit asurzitor îi făcu să se înspăimânte. Se întoarseră cu iuțeala fulgerului și văzură întâi un nor sclipitor de praf, apoi observară că un bloc de stâncă închidea cărarea.

Petre vru să alerge îndată într-acolo ca să încerce cu puterea sa de uriaș să îndepărteze închizătoarea aceasta, dar Farrow îl opri.

— Repede înainte, trebuie să-i ajungem pe căpetenie și pe vrăjitori. Nu trebuie să ne scape în nici un chip, altminteri suntem pierduți.

Când își întoarseră însă din nou privirile, cei doi ticăloși dispăruseră. Cu toate astea prizonierii o luară în goană înainte și ajunseră curând la locul unde cei doi fuseseră văzuți în urma. Atunci George care o luase înainte, se opri brusc din fugă și strigă; „îndărăt” și se aruncă înapoi. Izbindu-l pe doctor care îl prinse imediat în brațe.

Asta a fost salvarea celor doi camarazi. Petre; care auzise strigătul tânărului, îl înhăță imediat pe căpitan și se trase înapoi cu el, iar Farrow mai izbuti să apuce brațul stâng al doctorului, pe care-l ținu astfel împreună cu George.

— Dați-vă puțin îndărăt! strigă George. Sunt cu un picior deasupra unei prăpastii.

Petre trase puțin pe căpitan, aducându-i în siguranță pe toți. George păși iar puțin înainte, apoi luminează cu lampa. Zăriră cu spaimă o prăpastie largă de vreo trei metri, cu pereții aplecați și al cărei fund nu-l puteau vedea la lumina lămpilor.

George luminează repede perețele care cădea în adâncime, direct în fața lui. Dar acesta era atât de neted, încât cei doi sălbatici s-ar fi putut cobori pe el în jos. Perețele de peste drum avea crăpături și ieșituri, însă acestea erau atât de neînsemnate încât un om abia s-ar fi putut folosi de ele.

— De sigur c-au sărit în jos – își dădu cu părerea George.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut decât să-i urmăm.

— E drept, aici nu putem rămâne, zise căpitanul. Înapoi nu vom izbuti s-ajungem în nici un caz, căci nu vom putea să dăm la o parte piatra pe care au pus-o la intrare. Așa dar trebuie să mergem mai departe. Dar acum fii cu mare băgare de seamă, George, căci e foarte cu puțință ca să mai fie și alte asemenea capcane, ca acea dinaintea noastră.

Cei patru camarazi merseră o bucată înapoi, ca să-și ia vânt, apoi George sări cel dintâi peste crăpătura largă. Unul după altul săriră și ceilalți tovarăși și ajunseră cu bine dincolo.

— Asta e o săritură frumoasă, zise doctorul. Acești doi sălbatici bătrâni trebuie să fie încă destul de îndemânați. Zău sunt curios dacă vom avea prilejul să vedem acum lucrurile alea grozave de care ne vorbea vrăjitorul.

— Le-am fi văzut cu siguranță dacă ne-am fi prăbușit în râpa asta, zise căpitanul – fii cu băgare de seamă, George!

— Da, tată, mă aștept acum la toate surprizele cu puțință, răspunse George.

— Voi fi cu multă băgare de seamă, poți fi liniștit în privința asta.

Cu băgare de seamă și totuși repede porniră de-a lungul gangului. Observară îndată că acesta se lăsa pe pantă și făcea o cotitură la stânga, părând așadar că se adâncea spre mijlocul muntelui. Merseră tot mai departe, apoi gangul făcu deodată o cotitură bruscă; George abia trecu de dânsa că se și opri brusc. Priveliștea care-i se înfățișă avea ceva atât de sinistru și înfiorător încât nu era de mirare ca spaima îl ținui în loc. În fața lui se afla o încăpere rotundă, ai cărei pereți erau acoperiți cu chipuri ciudate, cioplite în piatră. De jur-împrejurul pereților stăteau înșiruite mumii omenești, cu vestminte străvechi și ciudate.

— Dumnezeule sfinte, parc-ar fi criptele vechilor Aztecii – exclamă doctorul, care era în spatele lui George. Am

impresia că ne aflăm în mausoleul lui Montezma, zău așa! Acum pricep de ce vorbea bătrânul vrăjitor de lucruri fioroase. E interesant de tot!

— Eu sunt de părere că am putea examina cu alt prilej locul acesta interesant, dacă vom mai ieși în viață de aici — zise căpitanul.

— Aceste mumii străvechi s-au conservat atât de bine numai. Prin faptul că aerul e aici lipsit de curenți și uscat. Așa dar n-o fi nici măcar vreo ușă secretă prin care să poată pătrunde o boare de aer.

— Dar unde să fi rămas cei doi sălbatici? întrebă doctorul. Nu se poate să nu existe o ieșire. În orice caz, sa căutăm.

Ai dreptate, încuviință căpitanul.

— Ia d-ta cu George partea dreaptă, iar eu cu Petre vom începe aici, pe stânga.

Cei patru prizonieri cercetară cu cea mai mare atențiune pereții și terenul acestui cavou ciudat. Curând căpitanul observă că doctorul se interesa mai mult de mumii decât de ieșirea din cavou. Știa, de altfel că pătimașul cercetător ar fi vrut din toată inima să ia cu sine una din mumiile uscate. Într-adevăr, doctorul Bertram tocmai examina o mumie care se păstrase foarte bine, când exclamă uluit:

— Solul se mișcă...

Mai mult nu izbuti să spună. Un zăngănit ascuțit răsună în încăperea și camarazii priviră năuciți în spre mijlocul acesteia; pe podeaua netedă scânteiau cioburi de sticlă colorată. Într-o clipă încăperea se umplu cu un fum subțire, care se îngroșa văzând cu ochii.

— Afară, repede, afa...

Nici căpitanul nu izbuti să-și sfârșească vorba, căci trebui să se ție repede cu mâna de perete ca să nu cadă. Din pricina amețelii ce-l cuprinsese. Căută cu toată puterea să-și păstreze luciditatea, văzu pe doctorul Bertram prăbușindu-se, apoi lângă el pe uriașul Petre, până ce în cele din urmă. Alunecă și el la pământ, pierzându-și cunoștința.

IV. ENGLEZUL MISTERIOS.

CÂND GEORGE DESCHISE OCHII, fu orbit de o lumină vie. Închise repede pleoape la loc și începu să chibzuiască. Și încetul cu încetul își aduse aminte de ce se întâmplase. Fuseseră surprinși în cripta mumiilor de un gaz amețitor, care-i culcase la pământ.

Cu multă băgase de seamă încercă să-și miște mâinile, dar băgă îndată de seamă că era legat. Crăpă puțin pleoapele și văzu ca un foc viu ardea la picioarele sale. Acest foc lumina capul lui Tonda, al vrăjitorului și ale altor patru sălbatici care stăteau muți și țepeni în semicerc, de partea cealaltă a focului.

George privi cu coada ochiului la dreapta și la stânga și-i văzu pe camarazi stând nemișcați. Își aminti acum că el se prăbușise cel din urmă; poate că fumul otrăvitor nu avusese un efect atât de puternic asupra lui, căci fără voie își ținuse răsuflarea când văzuse pe camarazi căzând la pământ.

De aceea se și trezise cel dintâi, de sigur, dar se hotărî să facă pe leșinatul. Poate izbutea să afle ceva de la potrivnicii aceștia vicleni.

Într-adevăr, într-un târziu auzi pe unul rostind în englezește:

— Tonda, când se vor trezi?

Căpetenia întoarse pe jumătate capul spre locul de unde venise glasul, apoi răspunse într-o englezească stălcită:

— Trebuie să se trezească curând, stăpâne. Vrei să-i iau la rost?

— Nu, căci înainte de moarte nu trebuie să știe că eu sunt aici. Nu cumva să le vorbești în limba mea. Întreabă-i numai de unde au aflat despre „lumile plutitoare”.

— Da, stăpâne, așa voi face. Apoi vom primi sticlele colorate cu apa aceea?

— Firește, știți doar că eu mă țin de cuvânt.

George pricepu că englezul acesta îi cumpărase pe sălbateci în schimbul alcoolului. Nădăjduia să mai afle ceva cu privire la lumile plutitoare, dar, din nefericire, în clipa aceasta se mișcă Petre Uriașul. Încercă să se ridice, căzu însă îndărăt pe spate și scoase o înjurătură.

După câțva timp Uriașul deschise ochii și mormăi:

— Care va să zică tot am ajuns în iad, după cum îmi proorocea mereu bietul meu profesor.

Un hohot de râs al doctorului îl întrerupse. Poate că și doctorul își recăpătase, de câțva timp cunoștința și-l auzise fi el pe englez vorbind. Asta o dovedea hohotul sau de râs. De altfel, vorbele Uriașului sunaseră atât de comic; încât și George trebui să se stăpânească patru a nu izbucni în râs.

— Dar bine, Petre; ăștia sunt doar căpetenia Tonda eu vrăjitorul și sfetnicii lor. Le-am picat în capcană; n-aș fi crezut că sălbaticii aceștia au și bombe cu gaze... I-ascultă, Tonda – se adresa el apoi căpeteniei în limba lui – să știi că o

să vezi pe dracu. Sau poate nu crezi că tovarășii noștri vor veni în curând? Nu ți-e teamă de vraja noastră?

Tonda rânji, apoi răspunse liniștit:

— Ceilalți străini s-au dus pe-acî încolo. Oamenii mei au aruncat cu pietre în vapor, de pe deal. Eu le-am strigat că cei patru străini și-au pierdut viața în munte. Veți muri acum. Dar de unde știi de lumii străine?

Din răspunsul pe care i-l dădu doctorul, George află că și acesta ascultase ce spusese englezul:

— Dar bine, Tonda, crezi tu într-adevăr că-ți voi trăda ție taina mea? Ce crezi că nu știu eu că tu însuși ai vrea să cunoști secretul lumilor plutitoare? N-ai să-l afli însă. Pentru asta ar trebui să-ți viu eu în ajutor.

Bătrânul se frământă neliniștit pe locul sau. Uneori întorcea capul, de parcă s-ar fi așteptat să-i spună englezul ce are de făcut. Dar acesta stătea ascuns în umbră și se ferea să scoată un cuvânt.

— Lasă că descopăr eu taina, zise doctorul. Pe „lumile plutitoare” se capătă apa aceea care arde ca focul. E atât de multă acolo că poți bea o viață întreagă și nu se mai isprăvește. Da, e o taină frumoasă pe care poți s-o dezlegi lesne, Tonda.

— Străinule... străinule, vei putea tu într-adevăr să dezlegi taina? bolborosi bătrânul, agitat – nu... nu, nu cred asta. Voi trebui să muriți, dar mai înainte veți spune ce știți despre „lumile plutitoare”.

Zicând acestea, Tonda întoarse, iar capul spre locul unde era ascuns englezul. Poate că în creierul lui bătrân și viclean se născuse gândul – care e exprimat atât de bine de înțelepciune populară: „vrabia din mână e mai bună ca cioara de pe gard”. Doctorul Bertram era doar numai cioara, e drept că el făgăduia mult. Dar nimeni nu știa dacă își va putea ține făgăduielile.

— Ei așii! Nu spun nimic, măcar că știu totul. Așa, n-are decât să se piardă apa aceea multă, care arde atât de frumos. O, Tonda, știu și mai mult și bătrânii regi, ale căror trupuri uscate le-am văzut, vor fi pierduți.

— Heavens!

Numai exclamația aceasta furioasă se auzi. Dar doctorul chicoti pe înfundate. Tonda îl privi cu furie pe Bertram, apoi scrâșni:

— Străinule, voi ați văzut prea mult și trebuie să muriți neapărat. Dar înainte vă vom tăia cu cuțitul, până veți spune unde se afla „lumile plutitoare”.

— Hm... nu prea ar fi plăcut să fim măcelăriți – răspunse doctorul, în bătaie de joc – cred însă că ne vom putea înțelege într-un fel oarecare. Mă gândesc mai cu seamă la mumiile acelea minunate, dragă Tonda.

— Taci! scrâșni căpetenia. Taci, sau de nu îți tai îndată limba.

Într-adevăr, în mâna lui osoasă lua un cuțit mare și expresia chipului său dovedea că n-ar șovăi să pună în practică amenințarea. Deodată apărură pe nesimțite îndărătul lui un băștinaș, care-i șopti ceva în grabă. Tonda sări repede în picioare, ieși din raza focului și se-ndreaptă dincolo se auzise glasul englezului.

În ungherul acesta se porni apoi: o convorbire în șoptă, în limba engleză, după cum auzi George în câteva rânduri. Tonda se înapoia: pe urmă la foc și dădu o poruncă în șoptă tânărului băștinaș care adusese vestea. Acesta se apropia îndată de doctorul Bertram, cu un cuțit în mână, se aplecă... și tăie legăturile de la picioarele medicului.

— Străinule, vino cu mine! Camarazii tai vor să debarce pe insulă cu forța. Spune-le că dacă vor face asta voi patru va trebui să muriți.

— Nu face nimic, dacă om muri – răspunse doctorul, calm. Tovarășii ne vor răzbuna. Nu cred că vreunul din voi să mai rămână în viață după aceea. A, ai auzit?

Înăbușit și îndepărtat se auzi explozia unei granate în vârful muntelui. Cel patru prizonieri se treziseră toți în vremea asta – își dădură seamă imediat că fusese o granată explozibilă; care impresiona cu totul altfel pe sălbatici decât granatele cu gaze, care nu prea făceau zgomot.

Vrăjitoria și sftnicii săi săriră îngroziți de la locurile lor și începură să tremure din tot trupul, de asemenea și Tonda.

— Străinule, strigă bătrânul, agitat – spune tovarășilor tăi ca nu va vom uide dacă vor renunța să vie pe insulă. Jur pe duhurile puternice care plutesc deasupra noastră. Va trebui însă să-mi spuneți ce știți despre „insule plutitoare”.

— Domnule căpitan, putem avea încredere în ticălosul ăsta bătrân? întrebă doctorul.

— Spune-i lui Rindow ca deocamdată să nu întreprindă nici un atac, hotărî Farrow – însă zugrăvește-le exact situația noastră. Dacă dă năvală acum, suntem pierduți în orice caz. Dar dacă amână atacul, vom avea perspective să fugim, deși nu prea am încredere în bătrân.

Doctorul Bertram se-ntoarse spre căpetenie și zise:

— Bine, Tonda, ai jurat și te cred că nu ne vei uide. Hai repede, voi spune camarazilor mei cum stau lucrurile.

În aceeași clipă dealul fu cutremurat de o a doua explozie și căpetenia îl trase pe Bertram cu putere după el. Căpitanul răsă văzând graba asta, apoi se adresă lui Petre, care stătea lângă George:

— Petre, George nu s-a trezit încă? Să sperăm că gazul acela afurisit nu i-a făcut prea mult rău.

Tânărul ar fi vrut să-l liniștească pe tatăl său, dar ținea să-și joace rolul până la capăt. Rămase deci nemișcat, cu ochii închiși, deși auzea lămurit cum credinciosul Uriaș se rostogolea pe-o parte ca să-l cerceteze.

— Domnule George, domnule George, m-auzi.

Tânărul urmă să facă pe mortul, deși se întrista când auzi pe Uriaș zicând:

— Pare să-l fi amețit rău, domnule căpitan. O, l-aș rupe în bucăți pe bandiții ăștia dacă aș putea!

— A înghițit mai mult gaz și atâta tot, caută căpitanul să se liniștească.

— Să așteptăm întoarcerea doctorului ca să-l examineze pe bietul băiat.

După vreo cinci minute, Bertram și Tonda se întorseseră.

— Totul e în regula, domnule căpitan, zise doctorul.

— Rindow stă gata de luptă. Dacă până într-un ceas nu ne arătam, pornește la atac.

— Bine, dragă doctore, ai făcut cum nu se poate mai bine. Acum te rog să spui căpeteniei că e neapărată nevoie să-l examinezi pe George al nostru. Sunt îngrijorat că nu dă semne de viață.

După o scurtă convorbire cu căpetenia, doi tineri băștinași! Înarmați cu măciuci scurte și grele, care se ținuseră până atunci în fundul peșterii, scoaseră armele din brâul lui Bertram și-i tăiară legăturile de la mâini.

Doctorul se aplecă asupra lui George și-i pipăi capul. După ce-l examinează amănunțit, murmură:

— Ciudat, nu pot găsi nimic.

Apoi se lăsă în genunchi lângă tânăr lipi urechea de pieptul lui.

George se folosi de clipa aceasta ca să-i șoptească:

— Doctore, mă simt cat se poate de bine, ma prefac numai leșinat. Poate că jocul acesta ne va fi de folos.

Doctorul nu-și trădă surprinderea nici măcar printr-o tresărire. Se ridică, examinează încă o dată capul lui George, apoi zise:

— Aha, am găsit: s-a izbit probabil de un colț al stâncii când a căzut. Rana nu e primejdioasă, dar mai poate trece mult timp până să-și vină în fire.

Îi comunica și căpeteniei lucrul acesta, apoi fu legat iar imediat. Ciudat era numai ca tinerii băștinași îi puseră la loc armele la brâu. După aceea fu așezat alături de căpitan și i se legară și picioarele.

Tonda pieri iarăși la fundul peșterii, unde se stârni iar o discuție în șoaptă. Doctorul se folosi de prilej ca să-i împărtășească lui Farrow cum stau lucrurile cu George. Căpitanul comunică știrea îmbucurătoare lui Petre și toți erau acum liniștiți.

Convorbirea dintre Tonda și misteriosul englez ținu cam mult, ceea ce-l făcu pe doctor să strige cam aspru:

— Căpetenie, știi că tovarășii noștri n-au răbdare s-aștepte mult. Grăbește, deci, cu hotărârea ta.

Șoaptele deveniră mai însuflețite și după câteva minute Tonda se înapoia lângă foc și zise agitat:

— Povestiți-mi acum ce știți despre „lumile plutitoare”. Pentru asta, însă, vom alege altă încăpere, unde cred că veți vorbi mai curând.

Celor trei camarazi li se dezlegară funiile, sfetnicii căpeteniei le ajutară să se ridice, apoi furia duși de acolo. George rămase culcat deocamdată, căci el trebuia dus pe sus și asta o vor face, de sigur, cei doi tineri băștinași care îl scosesea afară pe Petre.

După plecarea sălbatecilor cu prizonierilor, George mai rămase nemișcat un minut, apoi încredințându-se că era singur în peșteră, începu să-și miște cu toată puterea mâinile legate la spate. Era culcat pe o piatră și frecând de zor frânghia de muchea acesteia, izbuti, după mari eforturi, s-o rupă.

Acum era liber, căci legăturile de la picioare le putea tăia repede cu cuțitul. Nu i se luase niciuna din arme și nici granatele cu gaze. cu ajutorul cărora s-ar fi putut apăra lesne la nevoie.

Minutele se scurgeau unul după altul, dar George n-auzi nici un zgomot de pași apropiindu-se. Cu o hotărâre bruscă, el se ridică, scoase cuțitul și își tăie legăturile de la picioare. Frânghioarele le zvârli în foc, spunându-și că e mai bine să șteargă orice urmă că se liberase singur. N-au decât să creadă ca sălbatecii când or veni, că vreo vrajă și-a vârât codița aici.

Sări în picioare și-și scoase revolverul, apoi porni încet prin peștera destul de mare apucând pe drumul pe care-l luaseră băștinașii cu tovarășii săi.

Lumina focului arunca raze slabe pe pereți; George aprinse lampa de buzunar și descoperi o crăpătură îngustă și înaltă, în care intra.

Îndată își dădu seamă că se afla pe drumul adevărat, văzând pe o ieșitură din stâncă o fâșie de stofă: vreunii din camarazii săi trebui să se fi poticnit, lovindu-se cu brațul de acest colt de piatră, cu care prilej se rupsese o bucată din tunica lui albă.

Tunelul îngust ducea în jos. Deodată, George își stinse lampa și se opri din mers. Auzise undeva șoapte, dar deocamdată nu-și putea da seamă de unde veneau. Trebuia însă să fie pe aproape și atunci porni încet înainte, dibuind drumul.

V.

LUMILE PLUTITOARE.

GLASURILE DEVENEAU TOT MAI LĂMURITE. În cele din urmă, George izbuti să priceapă chiar câteva cuvinte – căci se vorbea englezește. Cei doi care vorbeau nu puteau fi decât englezul misterios și Tonda. Mergând mai departe, tânărul îl auzii într-adevăr pe englez:

— ...trebuie s-o scoți de la el Niciodată nu vă voi mai aduce apa arzătoare în schimbul căreia îmi dați numai Kopra și nuci pietroase, pe care le găsiți în pământ sau în peșterile din stâncă. Străinii trebuie să ne spună de unde au aflat despre cele două „lumi plutitoare”.

— Da, stăpâne – zise căpetenia – voi face totul ca să-l silesc să vorbească. Dar e adevărat că pe „lumile plutitoare” e atâta apă arzătoare?

— Care va să zică așa, pentru că noi am venit noaptea, vrei să încerci să întreprinzi cu oamenii tăi o mică expediție de pradă! strigă englezul râzând.

— Asta nu se va întâmpla, Tonda; cele două lumi plutitoare, care stau acum în golful insulei tale și nu pot fi văzute de nimeni, nu vor fi călcate de tine. Duhurile pe care le-am acolo de pază te vor ucide pe tine și pe oamenii tăi.

— Dar și străinii au duhuri puternice – răspunse căpetenia – și poate că ei sunt mai tari ca cele de pe „lumile plutitoare”.

Englezul scoase o înjurătură, apoi strigă furios:

— Tonda, ești un dobitoc. Nu pricepi oare că străinii vor să ia pentru ei sticlele cu apa arzătoare?

— Ție nu-ți vor da niciuna. Și tu ești un înșelător. De ce nu mi-ai spus nimic despre oamenii aceia uscați care zac în muntele asta?

— Stăpâne – murmură Tonda cu teamă – astea sunt duhuri mari. Oamenii mei și-au pus în primejdie viața când au scos afară pe străinii amețiți Duhurile stau liniștite și țepene de

pereti și veghează. Stăpâne, asta e tabu și n-am voie să-ți vorbesc.

— Lasă că știu eu – râse englezul. Îmi vei arăta camera. Și pentru fiecare duh pe care-l voi scoate afară, primești trei sticle cu apă arzătoare Trei sticle, ai priceput?

— Stăpâne, trebuie să mă mai gândesc, murmură bătrânul, orbit de această perspectivă.

După o pauză scurtă, urmă:

— Cu duhurile care sălășluiesc acolo nu mă pot măsura eu. Stăpâne, va trebui să faci asta cu celălalt fiu al mamei tale.

Așa dar englezul avea un frate. Vestea aceasta era de mare însemnătate pentru George. Putea socoti, deci, că în labirintul stâncos de aici avea în fața sa doi dușmani puternici; cu care nu era de glumit. După o clipă, însă, i se luă grija aceasta de pe inimă, apoi englezul zise:

— Fratele meu s-a îmbolnăvit, așa că nu-mi poate ajuta. Dar voi alunga eu duhurile, pentru ca supușii tăi să poată scoate afară oamenii uscați. Întâi trebuie însă să-i alungăm pe străini în vaporul lor. Chinuiește-i pe prizonieri ca să mărturisească de unde cunosc taina noastră, apoi dă-le drumul dacă vrei. Le-ai făgăduit doar să nu-i ucizi.

— O, stăpâne, noi nu-i vom ucide – zise căpetenia – dar nu vom avea nici o vină dacă vor muri singuri și așa se va și întâmpla, dacă vor muri singuri.

— Șiret mai ești, făcu englezul, rânjind.

— Numai ca nu merge cum vrei tu, ci trebuie să plece liberi, altminteri tovarășii lor de pe vas dărmă tot muntele cu tunurile lor. Mie îmi dai mumiile și-ți voi da pentru fiecare din ei trei sticle cu apă arzătoare.

— Bine, stăpâne, tinerii mei vor scoate afară duhurile; am eu câțiva condamnați la moarte și ăștia o vor putea face, salvându-și viața în felul acesta. Le voi spune că duhurile le vor da o moarte mai ușoară decât aceea pe care ar primi-o din mâna mea.

Englezul izbucni în râs.

— Moșule – zise el – ești într-adevăr un om rău. Trebuie ca sa se păzească omul de tine. Păcat că James s-a îmbolnăvit și nu pot întreprinde nimic singur. Și Ellen îmi dă de gândit – numai de n-ar mai încerca odată să fugă.

— Haide, Tonda, du-te de ia la rost pe străini până vor spune tot ce știu.

Câteva clipe George văzu înaintea sa o rază palidă de lumină, care ieșea dintr-o crăpătură a peretelui din dreapta a gangului. Auzi apoi un răcâit slab și în același timp, dispăru

lumina. El își dădu seamă imediat că acolo trebuia să fie o ușă secretă, prin care englezul sili căpetenia dispăruseră din firida gangului, unde stătuseră.

George ascultă cu încordare câteva clipe apoi dibui drumul până la crăpătură și aprinse din nou lampa.

Firida pe care o văzu era goală; intră repede înăuntru și examinează cu amănunțime peretele din fața lui. Descoperi îndată un colt de stâncă, puse mina pe el și trase și deodată peretele firidei se dădu în lături.

Tânărul stinse la repezeală lampa. Văzu înaintea sa pe englez care stătea la vreo zece metri, întors cu spatele spre el. Încăperea în care intrase George era o peșteră mare în mijlocul căreia ardea un foc puternic, care învăluia în lumina sa făptura englezului.

Tânărul își dădu seama că omul acesta e foarte primejdios pentru dâșii și vroia să împiedece cu orice preț ca tatăl său și camarazii să fie torturați.

Apucă revolverul de țeavă, vâri lampa în buzunar și păși în vârful picioarelor spre ticălos. Când ajunse în spatele lui, englezul păru să presimtă o primejdie. Făcu o mișcare, vrând să se întoarcă. Dar era prea târziu.

George, apucă de beregată pe englez cu toată puterea, apoi îl pocni cu patul armei în tâmplă dreaptă.. Se iscă o luptă, scurtă, dat în cele din urmă ticălosul se prăbuși la pământ, ca o cârpă.

Tânărul nu-și mai pierdu vremea să-l lege căci trebuia să se îngrijească în primul rând de camarazi. Făcu repede un pus înainte și privi jos, în peșteri.

Priveliștea era înfiorătoare. Înaintea focului zăceau tatăl său și cei doi camarazi. Lângă ei stătea Tonda cu sfetnicii lui; vrăjitorul tocmai scotea din foc un drug înroșit, cu gând să chinuiască pe prizonierii Legați.

— Vreți să vorbiți? le strigă Tonda. Atunci interveni George. Ridică arma, ținti și glonțul șuieră prin peșteră. Detunătura lăsă un ecou prelung, dar fu întrecută de țipetele sălbaticilor și de durere al vrăjitorului care lăsă drugul din mână și-și duse mâna stângă la brațul drept. Băștinașii priviră năucii în jurul lor, căci nu știau de unde venise împușcătura.

George se dăduse îndată câțiva peși înapoi. Căpetenia își întoarse acum fata spre local unde stătuse înainte englezul și întrebă tânguitor:

— Stăpâne, ce să fac?

George auzi atunci un zgomot slab îndărătul său și-și dădu seamă îndată că englezul se trezise din leșin și că va năvăli

asupra lui.

Se aplecă cu iuțeala fulgerului, simți o izbituri în spatele-i încovoiat, îndreptă revolverul îndărăt și apăsă de două ori pe trăgaci.

Se auzi un țipăt asurzitor, apoi un trup greu căzu deasupra lui George, amenințând să-l tragă la pământ. Cu o mișcare puternică, tânărul împinse însă trupul în lături și se ridică repede. Trebui să-și dea seama ce fac sălbatici.

Era și timpul, căci văzu că unul din tinerii sălbatici pusese iar mâna pe drug. George ridică mina. Din nou se auzi o împușcătură, repetată de ecou și pentru a doua oară drugul căzu înapoi în foc, iar băștinașul, răcnind de durere, făcu aceleași mișcări ca mai înainte vrăjitorul.

Asta era prea mult pentru căpetenie și sfetnicii săi. Țipând de spaimă începură s-alerge ca nebunii, urmați de tinerii sălbatici. În coadă venea vrăjitorul și sălbatecul rănit, care alerga aproape tot atât de repede ca tovarășii lor teferi.

Numai când îi văzu dispărând, George sări peste bariera stâncoasă care-l despărțise până atunci de peștera principală și alergă repede spre camarazi După câteva clipe aceștia erau liberi.

— Dragul meu băiat, al lucrat din nou ca un viteaz zise căpitanul. Sunt foarte mândru de tine. Acum trebuie să căutăm însă să ieșim de aici.

Mai întâi să vedem ce face englezul pe care l-am împușcat – propuse George.

— Poate nu e atât de grav rănit și mai e în stare să ne conducă afară. Mort nu cred să fie, cel mult grav rănit.

Atunci mai bine să nu ne încredem în el luându-l de călăuză, zise căpitanul.

— Dacă miroase că s-a sfârșit cu el, atunci cu siguranță că va încerca să ne prăpădească.

E drept că ne-am putea teme de asta; încuviință căpitanul. Cred că-l putem lăsa fără teamă aici, să-i vie în ajutor mai târziu prietenii săi.

Când doctorul se aplecă însă deasupra englezului, clătină capul și zise cu părere de rău.

— E mort. Gloanțele lui George i-au găurit inima, acum n-avem încotro, trebuie să găsim singuri drumul.

— Băștinașii au luat-o la stânga, zise căpitanul. Cred că vom da lesne de urmele lor.

— Împotrivire nu cred să opui – zise George. L-am rănit chiar pe vrăjitorul lor, astfel că vor presupune că duhurile sau demonii noștri sunt totuși mai tari. De altfel am auzit ce este cu lumile alea plutitoare; vă voi povesti în liniște când vom

ieși din munte și vom fi pe submarinul nostru. Sunt acum amândouă într-unul din golfurile insulei; fratele bolnav și fata care a chemat în ajutor se afla pe una din ele. Dar se pare că e primejdios pentru străini să calce fără precauțiuni pe dânsle.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel. În felul acesta înseamnă să rezolvăm în chip fericit sarcina noastră. Cred că vom sfârși lesne cu băștinașii.

— În caz de nevoie le vom da câteva sticle cu rom, din proviziile noastre.

— Nici nu e nevoie tată, căci pe insulele plutitoare se găsește o mare provizie de alcool, după cum am auzit.

Porniră repede spre partea stângă a peșterii. Aici era foarte întuneric, dar la lumina lămpilor de buzunar descoperiră imediat o crăpătură îngustă și când se apropiară de ea, George se aplecă și ridică triumfător o broască țestoasă uscată.

Vrăjitorul a pierdut-o în grabă lui de-a fugi zise el, vesel – suntem, deci, pe drumul bun.

Vru să arunce uscătura mare cât mâna, doctorul însă i-o luă repede și o vâri în brâu, ca și cum ar fi fost un obiect prețios.

— Poate că este un soi necunoscut, căruia îi pot da de rost, cu toată starea de uscăciune în care se află, zise el, agitat – poate că vrăjitorul mai poartă cu el și alte lucruri pe care le voi putea lua. Îi voi da în schimb destul alcool din proviziile de pe insulele plutitoare.

— Pare că ajungem afară! strigă în aceeași clipă căpitanul, care o luase înainte prin gangul îngust – dacă nu mă înșel, văd lumină acolo înaintea noastră. Doctore, nici nu știu cât timp am zăcut în nesimțire. Era ziuă când ai fost scos afară din munte ca să vorbești cu Rindow?

— Nu, domnule căpitan, cel mult o jumătate de ceas dacă am stat leșinați. Dar luna tocmai își croia drum printre nori.

— Aha, atunci să știi că e lumină de lună ceea ce vad eu acolo!

În câteva minute Farrow fu afară din munte. Văzu imediat ca ieșiseră pe partea de nord-est la vreo douăzeci de metri mai jos de poteca ce ducea înclinată de la ieșirea această, se afla un brâu de vegetație din care își înălțau coroanele câțiva palmieri.

În linie dreaptă spre nord, camarazii – care stăteau acum alături pe poteca îngustă – văzură un golf larg și George strigă imediat:

— Tată, n-or fi acolo ancorate cele două „lumi plutitoare”?

englezul, pe care am fost nevoit să-l înapușc, vorbea de ele.

— Se prea poate să fie cum zici tu – încuviință căpitanul – dar asta vom putea-o cerceta abia mai târziu. Acum trebuie să-i dăm de veste lui Rindow cum stau lucrurile, altminteri începe iar să bombardeze muntele și dă năvală asupra insulei.

— A, colo duce un coborâș foarte bun spre golf, strigă George iarăși. Tată, tu și cu doctorul ați putea să le dați de veste camarazilor noștri iar în vremea asta eu cu Petre voi cobori în vale. Am o presimțire ciudată cu ar fi timpul să venim în ajutorul tinerei fete.

— Bine, băiete, încuviință Farrow după câteva clipe de gândire. Și mie mi se pare mai bine să întreprindeți îndată ceva pentru ocrotirea fetei. Bătrânul Tonda va căuta, de sigur, să se folosească de prilej ca să pună stăpânire pe alcoolul de pe „lumea plutitoare”.

George nu mai șovăi.. Se lăsă aproape de-a rostogolul la vale, urmat de credinciosul său Petre și când ajunseră, tânărul aprinse imediat lampa de buzunar și după puțină căutare, descoperi o potecuță, care părea să fi fost croită de curând prin desiș.

— Petre, vezi că presimțirea nu m-a înșelat, șopti George. Tânăra fată plutește în mare primejdie. Să ne grăbim!

Nici nu era nevoie de acest îndemn, căci Uriășul și începu să facă pași atât de mari, încât George avu de furcă să-l urmeze.

Din fericire poteca era destul de largă, se părea că cel puțin, două persoane se strecuraseră printre tufe, una alături de alta. Astfel, cei doi camarazi nu întâmpinară piedici și putură înainta fără să facă zgomot.

Timp de două minute alergară în goană – atât cât le îngăduia locul acela – și după socoteala lui George trebuie să fi ajuns în apropierea mării. Deodată, înaintea lor răsună un strigăt de ajutor, scos de un glas femeiesc.

George își îndoi sforțările și zbură aproape prin golurile dintre tufe. După câteva clipe, care i se părură veacuri, văzu sclipind apa înaintea sa. Două, trei sărituri încă și se înțepeni în loc cu revolverul întins.

Văzu la câțiva metri depărtare de țărm, un teren pe care creșteau tufe și buruieni; între ele se aflau două colibe. În fața uneia din aceste colibe o tânără fată se lupta, pe cât îi îngăduiau puterile, cu un tânăr băștinaș care încerca s-o doboare la pământ.

George nu șovăi o clipă: ochi, trase, glonțul porni. În aceeași clipă aproape sălbaticul dădu drumul, scoase un răcnet și căzu grămadă.

Ușa colibei se deschise atunci și făpturi negricioase dădură buzna afară, năpustindu-se spre George. Acesta îi recunoscuse îndată: erau căpetenia și sfetnicii săi. Unii din ei se și clătinau pe picioare și toți aveau în mâini sticle de diferite mărimi. Își luaseră singuri „apa arzătoare”, cu ajutorul căreia cei doi frați își făceau afacerile lor criminale.

George și Petre se dădură repede în lături, căci de spaimă sălbaticii își pierduseră într-atâta capul, încât săriră în apa care era foarte puțin adâncă și înotară cum putură spre mal. Fără să se uite măcar la cei doi tovarăși, ei dispărură repede în tufiș.

George și Petre alergară acum prin apă, spre ciudata insulă. Tânăra fată se sprijinea de colibă și plângea cu sughituri. Se liniști însă când Uriașul trase deoparte cadavrul sălbaticului și George căută s-o mângâie.

Tânărul află acum trista ei poveste. Tatăl ei, Lionel Barrings, începuse un negoț cu cei doi frați Fields și dădeau băștinașilor alcool, în schimbul produselor țării și a altor lucruri de preț.

Împotriva unui astfel de negoț erau, firește, toate guvernele. De aceea ei își construiseră două plute trainice, în mijlocul cărora era o gaură mare. Acolo instalaseră un motor puternic, care punea în mișcare o elice de vapor. În felul acesta puteau colinda, fără să atragă atenția, insulele îndepărtate, căci plutele erau acoperite cu pământ în care înfipseseră tufe și buruieni. Dacă se arăta vreun vapor; le lua drept o insulă mișcătoare. Alcoolul era adus în fiecare lună de un bric, care lua înapoi mărfurile obținute.

Tatăl Ellenei murise de curând și frații hotărâre ca fata și se căsătorească cu cel mai tânăr. Atunci ea dăduse drumul pe apa celor doua scânduri prin care cerea ajutor.

George se interesa de celalalt Fields și afla ca murise de curând, cam în același timp când el împușcase pe fratele sau în lupta.

*

— A doua zi dimineața, căpitanul Farrow trase în larg cele doua plute – cărora băștinașii le dăduse poeticul nume de „lumi plutitoare” – și le scufunda cu ajutorul câtorva granate. Era o faptă bună pe care o făcea, căci alcoolul nu va mai otrăvii pe bieții sălbatici.

Ellen fu luata pe bordul „Dox”-ului. Ea avea rude la Adelaida, unde căpitanul îi făgădui s-o duca.

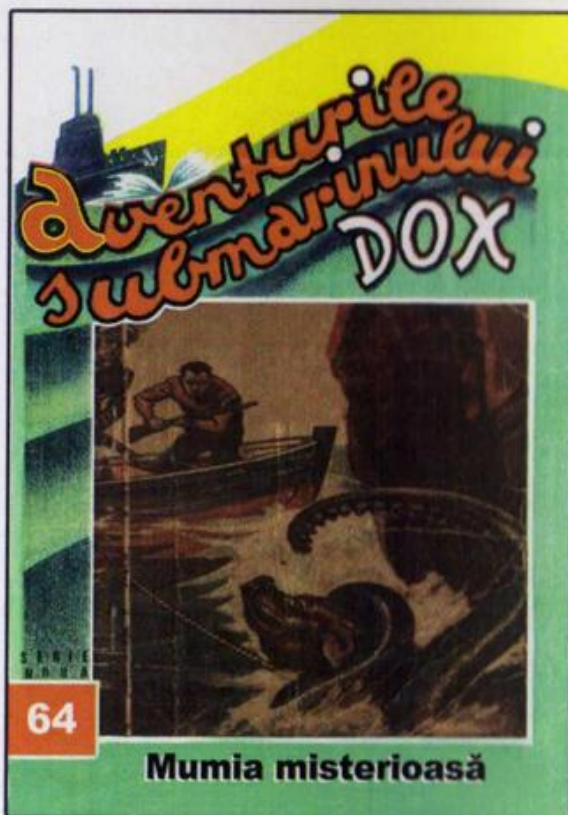
Cel mai fericit era însă doctorul. Izbuti să-l hotărască pe Tonda să-l ducă în cripte, de unde lua cea mai frumoasă mumie, care era acum cea mai prețioasă comoară a sa. Ceea ce avea să pătimească din pricina ei, e descris în volumul următor.

Sfârșitul volumului: **LUMI PLUTITOARE.**

Volumul următor va fi intitulat:

MUMIA MISTERIOASĂ.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

